

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سروش
۰۲ می ۲۰۲۲

اول ماه می، نماد همبستگی مبارزاتی کارگران سراسر جهان

از کلک هنرآفرین نقاش، خطاط و شاعر مردمی کشور ما "غلام فاروق سروش"

مبارزه کارگران مزارع و کارخانه ها در کشور های سرمایه داری به قرن ۱۶ و ۱۷ میلادی برمی گردد. در چهارم ماه می سال ۱۸۸۶ کارگران امریکائی در شهر شیکاگو دست به اعتصاب زدند. آنها خواستار تعدیلات در شرایط کار و کاهش ساعات کار از دوازده ساعت به هشت ساعت در روز شدند که از جانب کارفرمایان و دولت امریکا پذیرفته نشد. هدف مبارزه کارگران انسانی ساختن محیط کار و تقلیل ساعات کار برده وار در فابریکه های دود آلود و مزارع بود، که این خواست توسط صاحبان سرمایه و زمین ها و برده داران همیشه سرکوب می گردید.

مهم این است که روز اول می ۱۸۸۶ میلادی آن خواست مدنی کارگران در شهر شیکاگو در یک فراخوان مشترک تبدیل به فریاد کارگران ملل جهان شد، و خون هائی که در شهر شیکاگو ریخته شده بود، منجر به یک جریان واحد طبقاتی در میدان کارزار مبارزاتی شد که تمام کارگران سراسر جهان زیر درفش آن مطالبات مبارزاتی خود را مطرح

کرده و متحدانه در برابر طبقه سرمایه دار و نظام سرمایه ابراز وجود کرده است. از سال ۱۸۸۶ به بعد، روز جهانی کارگر، وارد ادبیات اجتماعی، حقوقی و سیاسی ملل، خلق ها و نیرو های پیشرو جهان شد. و اما در جامعه دهقانی و کارگری کشور ما:

در جامعه طبقاتی حدود چهل میلیونی ما که مزید بر ستم سرمایه مالی و صاحبان آن، سایر اشکال ستم طبقاتی نیز بیداد می کند و طبقات محروم (کارگران، دهقانان، پیشه وران و روشنفکران زحمتکش) به انواع و اشکال مختلفی استثمار می شوند و ستم می کشند. کارگران فاقد هر گونه مالکیت اند و تنها با فروش نیروی کار شان امرار معیشت به شکل بخور نمیر می کنند. سائر زحمتکشان یدی و فکری یا فاقد مالکیت اند و یا در موقعیت خرده بورژوا بضاعت ناچیزی دارند.

مضاف بر آن، در کشور گاه مستعمره و بیشتر نیمه مستعمره ما صنایع تولید صنعتی، تولید و بازتولید برای بازار در مقایسه با حتی کشوری نیم توسعه یافته، هم پا نگرفته است. در طی قرون متمادی سیستم فئودالی و نیمه فئودالی بر مهین ما مسلط بوده و در این اواخر در نتیجه هجوم اقتصادی، سیاسی، فرهنگی، ایدئولوژیک و نظامی سوسیال امپریالیسم و امپریالیسم؛ بورژوازی کمپرادور نوپا در نقش دلال امپریالیسم در سایه سلطه استعماری و طبقاتی، جان گرفته است. ورود سرمایه مالی و کالای سوسیال امپریالیستی/امپریالیستی، سیاست سکتور دولتی، شکل گیری بورژوازی و سرمایه بوروکراتیک جنگ تجاوزکارانه و قدرت در کشور طی بیش از چهار دهه، بساط بورژوازی صنعتی و تجارتی بومی متوسط (ملی) را و به همراه آن، کارگر صنعتی را برچیده و به حاشیه اقتصاد ملی راند.

صاحبان و مالکان زمین های غصب شده با زد و بند با مافیای مواد مخدر، فارم های بزرگ زراعتی برای کشت کوکنار، پروسس تریاک و صدور آن و سائر نباتات نظیر زعفران را ایجاد کرده اند. در این مزارع بزرگ کارگران زراعتی به خصوص زنان کارگر و همچنان کارگران کارخانه های صنعتی و صنایع پیشه وری مثل قالین بافی و غیره، در موقعیت بی حقوقی کامل به مثابه برده مورد استثمار و ستم بی مانند قرار داشته و با دوازده ساعت کار روزانه در بدل یکصد و پنجاه افغانی دست مزد، استثمار می شوند، جان می کنند و ارزش اضافی می آفرینند که به جیب کارفرما می رود.

در مواردی هم با کار شاقه اجباری و بدون مزد در خدمت نظام های استبدادی پوشالی و نظام های برده منش ارتجاعی و باند های تبهکار تروریستی که از جانب امپریالیسم تطمیع و حمایت می شوند، من حیث سربازان جنگ با جبر و اکراه توسط دو طرف جنگ استخدام می شوند که جان شان در مخاطره بوده و ناچیزی بهای خون شان را دریافت می کنند.

آری، در شرایط کنونی و طی بیش از چهار دهه که جنگ تحمیلی تجاوزگرانه و نیابتی امپریالیست های غرب و شرق در افغانستان و مزدوران بومی شان شدت یافته، زحمتکشان که نود درصد نفوس کشور ما را تشکیل می دهند، از شدت جنگ های سوسیال امپریالیسم/امپریالیسم و جنگ قدرت تنظیم های جهادی، ملیشبیائی، طالبی، داعشی و نظام های وابسته به امپریالیسم اشغالگر، در شرایط بد اقتصادی به اجبار برای امرار حیات شان، به کشور های همسایه مهاجرت کرده اند که با فروش نیروی کار شان حتی به قیمت جان شان مصروف کار های شاقه با دست مزد ناچیز اند. کارگران و دهقانان کشور با توجه سطح نازل تولیدات و فعالیت اقتصادی در کشور، فاقد درآمد و یا با درآمد ناچیز، در بدترین حالت قرار داشته و زیر فقر زندگی می کنند.

ما در حالی روز کارگر را در اول می ۲۰۲۲ تجلیل می کنیم که امروز در افغانستان به دلایل سیاسی و نظامی، از طبقه کارگر، نام نشان و مطالباتش در کشور با تعطیلی یا ویرانی نهاد های تولیدی، خبری نیست. در شرایط اختناق

فاشیستی دولت مرتجع طالبی در نتیجهٔ دسیسهٔ امپریالیستی - ارتجاعی؛ کارگران، دهقانان و سائر زحمتکشان افغانستان در پرمخاطره ترین شرایط بد اقتصادی - اجتماعی، نامنی، فقر و گرسنگی، بیکاری، خشونت، قتل های مرموز، شکنجه، تحقیر، توهین، به دار آویختن، ناپدید ساختن، شلاق و... را توسط همین دستگاه سرکوب و حاکمیت دار و تازیانهٔ فاشیست های طالبی به تکرار تجربه می کنند.

همان طوری که بر همگان آشکار است، سرنوشت مردم تحت ستم و استثمار ما طی چندین دهه بازیچه و دستخوش بازی های امپریالیست های شرق غرب و ستمگری و شقاوت مزدوران مرتجع بومی شان قرار گرفته و بر کلیه عرصه های زندگی خلق ما حمله ور بوده است. طی این چهار دهه و نیم، مزدوران اسلامی و غیراسلامی استعمارگران بیرونی یکی زیر نام "سوسیالیسم"، "کارگر" و "دهقان"؛ این دومی تحت لوای اسلام ناب محمدی و آن سومی با افراشتن علم مندرس "دموکراسی" در کشور مستعمرهٔ ما، سلطه گری و ستمگری کردند، از اجساد زحمتکشان پشته ساختند؛ گور های دسته جمعی برپا داشتند؛ آنچه آباد بود، ویران کردند؛ کشتند و به مهاجرت اجباری سوق دادند.

در نظام حاکم امپریالیستی سرمایه داری؛ طبقهٔ جهانی بورژوا و به ویژه نخبگان اولیگارشالی مالی در نقش حاکمان اصلی جهان، مالکیت وسایل تولید و اهرم های تعیین کنندهٔ سرنوشت بشریت را در دست گرفته است. این اقلیت بسیار کوچک (طبقهٔ سرمایه دار) با اکثریت عظیم جامعهٔ بشری که کارگران و سایر زحمتکشان را تشکیل می دهند، با خصلت ضد انسانی برخورد کرده و نیروی جسمی و فکری شان را به صورت یک کالا می خرد و کارگران و زحمتکشان نیروی کار جسمی و فکری شان را برای زنده ماندن می فروشند. همچنان می بینیم که شیوهٔ بیرون کشیدن کار اضافی از کارگران (تولید ارزش اضافی) توسط این اقلیت طفیلی، کماکان به حال خود باقی مانده و انگیزهٔ کسب حداکثر سود به مراتب شدید تر و خشن تر می شود.

بناء در کشور بلاکشیده ما مضاف بر بهره کشی از کارگران، دهقانان، پیشه وران و روشنفکران زحمتکش؛ همین اقلیتی که خود را ارباب و مالک کل جهان و ثروت آن تراشیده است، آتش افروختهٔ جنگ تجاوزکارانه، جنگ ارتجاعی قدرت، جنگ نیابتی، ویرانی و نسل کشی و فاشیسم را توسط پلید ترین و شریر ترین باند های تروریستی مجاهد، طالب، داعش و... در میهن ما و علیه خلق زحمتکش و ستمکش افغانستان به راه انداخته است. همین امپریالیسم متجاوز، ستمگر، استثمارگر و تاراجگر که بلاوقفه تسلط و دسترسی به ثروت های منطقه - را در سر می پرورانیده است، به دسپایس و نیرنگ های خوشنبتاری در کشور ما دست می زند. تحمیل نظام های پوشالی و تعویض بردگان همراه با هرج و مرج، نامنی، قتل و قتال، چور و چپاول، با کارنامهٔ پلید ترین و پست ترین نظام های پوشالی با همان چهل دزدان فراری و با ساخت و بافت با زنجیر سیستم مافیائی بین المللی و با صدور تروریسم و تحمیل حاکمیت خشن مذهبی طالبانی درهم آمیخته و مردم پابرهنه ما را در عمق يك فاجعهٔ نابخشودنی دیگری از جنس جلادان و مزدوران نظام های برده صفت ۷ و ۸ ثوری، در قید و بند ظالمانه اش قرار داده است.

بدبختانه کشور و خلق اسیر ما به دست نیرو های فاشیستی و تربیت یافتهٔ عمدتاً استعمار غرب در بحران، نامنی ها و بیکاری و وضع ناگوار اقتصادی فرو رفته است. با وضعیت خلق شدهٔ موجود در حیات اقتصادی، اجتماعی و سیاسی کشور، مشکلات کارگران و سائر زحمتکشان حاد شده، بیکاری، فقر، گرسنگی این طبقات و اقشار محروم جامعهٔ ما را بیشتر از پیش تهدید و وادار ساخته است تا برای زنده ماندن از گرسنگی، به کشورهای همسایه مهاجر شوند. قرار احصائی سازمان ها و نهاد هائی که در خدمت امپریالیسم جنایتکار بوده و در فروپاشی سیستم اقتصادی، اجتماعی و سیاسی کشور ما با نصب و عزل غلامان جلاد پیشه اش، دخیل بوده اند؛ بیش از دو میلیون کارگر و دهقان و سائر زحمتکشان در همین هشت ماه حاکمیت طالبانی به ایران و پاکستان آواره شده اند. در مجموع آوارگان کشور ما که

اکثریت شان را کارگران و زحمتکشان تشکیل می دهد، تنها در کشورهای همسایه بیش از دوازده میلیون که پنج میلیون در ایران و شش میلیون در پاکستان و چند میلیون دیگر در سائر کشورهای جهان به کارهای شاقه و طاقت فرسا با مزد کم و بدون امتیاز از بیمه جانی، با تحمل تحقیر و توهین در رعب و هراس مشغول جان کندن هستند.

فاشیست های زن ستیز و شوونیست طالبان با زندانی ساختن نیم نفوس کشور که زنان باشند و زنان ستمکش؛ بیشترین ستم، تعدی و جفا را بر خانواده های زنان کارگر و زحمتکش بیکار شده روا داشته و با این عمل جنایتکارانه و ضد انسانی خویش، خصومت آشکار طالبان فنودال - کمپرادور و "امارت اسلامی" (بخوان دستگاه جنایت و سرکوب) شان را با زنان کارگر و رنجبر افغانستان و موضع و ماهیت ضد کارگری، استثمارگرانه و ستمگرانه خود را به گونه رسمی اعلام داشته اند.

برای نجات بشریت مُعَدَّب تحت ستم و استثمار و به خصوص کارگران و زحمتکشان بی حقوق و ستمکش کشور ما اعم از زنان و مردان از ستم امپریالیسم جهانی، ارتجاع حاکم و به ویژه سیطره مذهبی تراز فاشیستی مرتجعان و مزدوران ستمگر، استثمارگر و خودفروخته طالبی؛ یگانه راهی که پیش روی کارگران و سائر زحمتکشان کشور ما گشوده است، اینست که با کسب آگاهی و انسجام مبارزاتی بسیج شده و در هماهنگی و همبستگی با مبارزات کارگران و زحمتکشان و نیروهای مترقی جهان به مقابله با عوامل بومی و بیرونی ستم، استثمار، جنگ، تجاوز و تاراج - ارتجاع و امپریالیسم - برخیزیم و با برچیدن بساط چرکین طبقاتی و استعماری، در افغانستان فردا جامعه نوین فارغ از استثمار فرد از فرد را با دورنمای تابانش، جایگزین آن سازیم. کسب آگاهی طبقاتی، تشکل یابی و بسیج؛ یگانه راه رهیدن زحمتکشان افغانستان و جهان است. در این راه طولانی پر از فراز و فرود؛ کار، پیکار و ایثار زحمتکشان و نیروهای پیشتانز انقلابی در پیش است.

نیرومند باد وحدت مبارزاتی کارگران، زحمتکشان و انقلابیون جهان!

مرگ بر فاشیسم طالبانی و امپریالیسم جهانی!

نابود باد ستم و استثمار!

اول ماه می ۲۰۲۲